

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Romana Říčky, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **Mgr. E. K.**
zastoupená JUDr. Lubošem Hendrychem, advokátem
se sídlem Ústí nad Labem, Vaníčkova 1112/27

proti

žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu vnitra**
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ve věci vyrozumění žalovaného ze dne 14. 4. 2020 č.j. MV-50260-7/SST-2019

takto:

- I. Zásah žalovaného vůči žalobkyni provedený vyrozuměním žalovaného ze dne 14. 4. 2020 č.j. MV-50260-7/SST-2019 o skončení služebního poměru žalobkyně je nezákonný.
- II. Žalovanému se příkazuje obnovit stav před zásahem uvedeným ve výroku I. tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Luboše Hendrycha.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala ochrany před nezákonným zásahem, kterého se měl žalovaný dopustit tím, že žalobkyni vyrozuměním ze dne 14. 4. 2020 č.j. MV-502607/SST-2019 (dále též „vyrozumění“) oznámil podle § 74

odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“) zánik služebního poměru žalobkyně ke dni 10. 3. 2020.

2. V žalobě namítla, že žalovaný postupoval nezákonným způsobem a svým zásahem, který nemá povahu rozhodnutí, přímo zasáhl do práv žalobkyně. Podle názoru žalobkyně její služební poměr nezankl a nadále trvá. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 3. 2020 č.j. 2 T 12/2019-2230 (dále též „rozsudek krajského soudu“), na jehož základě žalovaný dospěl k závěru o skončení služebního poměru žalobkyně, není odsuzujícím rozsudkem, jestliže má podle ustanovení § 46 odst. 4 trestního zákoníku účinky, že na žalobkyni se pohlíží, jako by nebyla odsouzena. Je-li základním východiskem právního posouzení účinek výroku rozsudku, jímž se upouští od potrestání podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku, působí takový účinek tak, že k rozsudku krajského soudu nelze přihlížet a je třeba vycházet z právní fikce, že žalobkyně odsouzena nebyla, neboť odsouzením se rozumí pouze uložení trestu nebo ochranného opatření. Zmíněný účinek nastává ke dni právní moci rozsudku, jímž soud rozhodl o upuštění od potrestání, tedy právě ke dni 10. 3. 2020, s nímž vyrozumění spojuje zánik služebního poměru žalobkyně. K odsouzení žalobkyně tedy nedošlo jednak proto, že rozsudkem krajského soudu jí nebyl uložen trest, jednak z toho důvodu, že upuštěním od potrestání nastala okamžikem právní moci rozsudku krajského soudu fikce neodsouzení. Žalobkyně dále upozornila na skutečnost, že v rozsudku krajského soudu absentuje výrok uvozený obvykle souslovím „a odsuzuje se“. Přitom ustanovení § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě spojuje skončení služebního poměru právě s pojmem „odsouzení“, nikoli s pojmem „uznání viny“. V souladu s právními závěry žalobkyně vyznívá i dikce ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, podle něhož musí žadatel o přijetí do služebního poměru být bezúhonný. V případě žalobkyně platí zákonná fikce neodsouzení ve smyslu § 25 odst. 3 zákona o státní službě, která nastala dnem právní moci rozsudku krajského soudu. Za pravdu dává žalobkyni i ustanovení § 26 odst. 1 zákona o státní službě, jelikož splnění předpokladu bezúhonnosti se osvědčuje výpisem z rejstříku trestů, přičemž výpis z tohoto rejstříku týkající se žalobkyně musí být bez záznamu vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 46 odst. 4 trestního zákoníku platí, že upustil-li soud od potrestání, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen. Bezúhonnost žalobkyně tudíž ve vztahu k zákonným podmínkám kladeným na další trvání výkonu služebního poměru nemohla být rozsudkem krajského soudu zasažena či zpochybněna. Nenastal totiž jediný okamžik, kdy by žalobkyně mohla být pokládána za osobu odsouzenou pro úmyslný trestný čin. Rozsudek krajského soudu tedy nemá na zachování a trvání služebního poměru žalobkyně žádný vliv, neboť k odsouzení žalobkyně nedošlo a v důsledku právní fikce k uznání viny nelze přihlížet.
3. Žalobkyně dále namítla, že v odůvodnění vyrozumění žalovaného dochází ke směšování pojmu „vyslovení viny“ s pojmem „odsouzení“, jako by se jednalo o pojmy identické. Výrokem o vině se ale nerozumí odsouzení, kterým je třeba rozumět až rozsudek obsahující též výrok, jímž je uložen trest nebo ochranné opatření. Právní mocí rozsudku trestní stíhání končí, zatímco vydáním usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání podle § 307 trestního řádu trestní stíhání nekončí. Naopak v trestním stíhání jsou orgány činné v trestním řízení oprávněny pokračovat v souladu s § 308 odst. 1 trestního řádu, pokud obviněný v průběhu zkušební doby podmíněného zastavení trestního stíhání nevedl řádný život.

4. Žalobkyně shrnula, že právní předpisy spojují právní následky s pravomocným odsouzením, jakož i s jinými skutečnostmi, například s tím, že osoba spáchala trestný čin. Vždy je však třeba rozlišovat mezi pojmy „spáchal trestný čin“, „byl uznán vinným“ a „byl odsouzen“. V důsledku účinku ustanovení § 46 odst. 4 trestního zákoníku je založen stav, že jak po dobu po právní moci rozsudku, tak i od právní moci takového rozsudku, jímž se od potrestání upouští, nenastal ani jednou okamžik, po který by platilo, že by byla splněna podmínka zániku služebního poměru stanovená v § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Žalobkyně k tomu dodala, že v jejím případě nedošlo k zahlazení odsouzení, jestliže odsouzena nebyla. Zahlazení odsouzení podléhá pouze takové rozhodnutí, kterým byl uložen trest či ochranné opatření, jinak se o „odsouzení“ nejedná, byť byla vina vyslovena, a proto je takové rozhodnutí spjato v ustanovení § 46 odst. 1 trestního zákoníku toliko s účinkem zahlazení, který nastává okamžikem nabytí právní moci ze zákona. Na osobu, u níž bylo upuštěno od uložení trestu, se ze zákona hledí, jako by odsouzena nebyla, protože tato osoba skutečně odsouzena nebyla, jestliže zahlazení odsouzení podléhá toliko rozhodnutí, kterými byl uložen trest či ochranné opatření.
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě se nejprve ohradil, že není pasivně legitimován, resp. že žalobkyně nesprávně označila jako žalovaného Ministerstvo vnitra. Je přitom třeba rozlišovat mezi Ministerstvem vnitra a státním tajemníkem v Ministerstvu vnitra jakožto svébytnými správními orgány, které nelze směšovat.
6. K věci samé žalovaný uvedl, že rozsudkem krajského soudu byl založen důvod skončení služebního poměru žalobkyně ex lege podle § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Tento právní názor žalovaný podložil stanoviskem Ministerstva spravedlnosti čj. MSP-170/2059LO-SP/2 (dále též „stanovisko Ministerstva spravedlnosti“) k otázce vlivu upuštění od potrestání podle § 46 trestního zákoníku na skončení služebního poměru státního zaměstnance podle § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Účelem tohoto ustanovení je docílit toho, aby osoby, které se dopustily určitého trestného činu, nemohly vykonávat státní službu. Tomu odpovídá i § 74 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, neboť zákon nevyžaduje pro skončení služebního poměru státního zaměstnance v případě trestního řízení ani pravomocné odsouzení a postačuje, byla-li trestní věc skončena jednou z forem tzv. odklonu. Zákon tak v případech, kdy je trestní stíhání státního zaměstnance skončeno podmíněným zastavením trestního stíhání nebo narovnáním a zastavením trestního stíhání, nevyžaduje pro skončení služebního poměru ani soudem konstatovanou vinu osoby, a to navzdory tomu, že je třeba na ni hledět jako na nevinnou. Užití odklonů je přitom na místě v případech, kdy pro dosažení účelu trestního řízení není zapotřebí, aby byla věc projednána před soudem. Jde tedy o případy menší společenské škodlivosti. Bylo by absurdní, aby v těchto případech, kdy není soudem konstatována vina, ke skončení služebního poměru docházelo, zatímco v případech, kdy došlo k vyslovení viny soudem, ale bylo upuštěno od potrestání podle § 46 trestního zákoníku, mohla dotyčná osoba dále setrvat ve služebním poměru.
7. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobkyně, že by mělo být přihlíženo k tzv. fikci neodsouzení upravené v § 46 odst. 4 trestního zákona, resp. že je podstatná skutečnost neuložení trestu v rozsudku krajského soudu. Poznamenal, že obě tyto skutečnosti spolu úzce souvisejí, neboť tzv. fikce neodsouzení podle § 46 odst. 1 trestního zákona je důsledkem neuložení trestu osobě vinné ze spáchání trestného činu. Tím, že krajský soud

schválil dohodu o vině a trestu uzavřenou mezi žalobkyní a státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem, došlo k pravomocnému odsouzení žalobkyně. Dohoda o vině a trestu je podle § 314r odst. 4 trestního řádu schvalována odsuzujícím rozsudkem. Skutečnost, že bylo v souladu s § 46 odst. 1 trestního zákoníku upuštěno od potrestání žalobkyně, nemá podle žalovaného ve vztahu k otázce skončení jejího služebního poměru ex lege právní význam. Ve vztahu k úpravě bezúhonnosti jako předpokladu přijetí do služebního poměru žalovaný uvedl, že zákon o státní službě explicitně zmiňuje fikci neodsouzení a její účinky toliko ve vztahu k možnosti vzniku služebního poměru v § 25 odst. 3 zákona o státní službě, tedy pouze v souvislosti s bezúhonností žadatele o přijetí do služebního poměru pro účely podání žádosti o přijetí do služebního poměru. Vzhledem ke skutečnosti, že v souvislosti se skončením služebního poměru ze zákona podle § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě není fikce neodsouzení a její účinky explicitně uvedena a vzhledem k teleologickému výkladu předmětného ustanovení je fikce neodsouzení z pohledu skončení služebního poměru irelevantní skutečností.

8. Žalovaný uzavřel, že zásah do právní sféry žalobkyně v podobě skončení služebního poměru nelze kvalifikovat coby nezákonný, neboť ke skončení jejího služebního poměru došlo ze zákona na základě právní skutečnosti, se kterou zákon o státní službě skončení služebního poměru spojuje. Dodal, že jeho postup byl přezkoumán nadřízeným služebním orgánem, resp. personální ředitelkou sekce pro státní službu, která dospěla k závěru, že nebyly shledány vady v obsahu ani formě stížností napadeného vyrozumění.
9. Městský soud v Praze přezkoumal zákonnost postupu žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu je v době rozhodování o žalobě, neboť žalobkyně se domáhala nejen určení toho, že zásah byl nezákonný, nýbrž i obnovy stavu před zásahem (§ 87 odst. 1 s.ř.s.). Žalobu soud shledal důvodnou.
10. Ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 17. 3. 2005 č.j. 2 Aps /2005-65).
11. V případě žalobkyně zůstala spornou pouze 3. podmínka, jelikož žalovaný popřel, že by v rámci vyrozumění žalobkyně o skončení jejího služebního poměru postupoval v rozporu se zákonem. Je nepochybné, že vyrozumění o skončení služebního poměru přímo zkracuje žalobkyni na jejích právech, zároveň jde o postup, který má trvalé důsledky a je přímo zaměřen proti žalobkyni. Vyrozumění, kterým služební orgán oznamuje státnímu zaměstnanci skončení jeho služebního poměru podle § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, je reflexí toho, že k zániku služebního poměru došlo na základě zákonem předvídané právní skutečnosti, nikoli z vůle služebního orgánu vyjádřené formou rozhodnutí.

12. Při posuzování (ne)zákonnosti žalobou napadeného vyrozumění soud vyšel z následující právní úpravy:
13. Podle § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě platí, že *služební poměr skončí v případě, kdy byl státní zaměstnanec pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo byl pravomocně odsouzen pro trestný čin proti pořádku ve věcech veřejných z nedbalosti anebo byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, dnem nabytí právní moci rozsudku.*
14. Podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě platí, že *žadatel o přijetí do služebního poměru být bezúhonný.*
15. Podle § 25 odst. 3 zákona o státní službě platí, že *za bezúhonného se nepovažuje ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo pro trestný čin proti pořádku ve věcech veřejných z nedbalosti, pokud odsouzení nebylo zhlazeno nebo pokud se na pachatele nehledí, jako by nebyl odsouzen; jestliže trestní stíhání pro takový trestný čin bylo podmíněně zastaveno nebo bylo-li rozhodnuto o schválení narovnání a zastavení trestního stíhání, je předpoklad bezúhonnosti splněn až po uplynutí 5 let ode dne nabytí právní moci těchto rozhodnutí.*
16. Podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku platí, že *od potrestání pachatele, který spáchal přečin, jeho spáchání lituje a projevuje účinnou snahu po nápravě, lze upustit, jestliže vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného přečinu a k dosavadnímu životu pachatele lze důvodně očekávat, že již pouhé projednání věci postačí k jeho nápravě i k ochraně společnosti.*
17. Podle § 46 odst. 4 trestního zákoníku platí, že *upustil-li soud od potrestání, hledí se na pachatele, jako by nebyl odsouzen.*
18. Podle § 2c zákona č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů (dále jen „zákon o Rejstříku trestů“) platí, že *součástí evidence Rejstříku trestů je evidence*
- a) *odsouzení,*
 - b) *podmíněného zastavení trestního stíhání,*
 - c) *podmíněného odložení návrhu na potrestání,*
 - d) *narovnání a*
 - e) *odstoupení od trestního stíhání.*
19. Klíčovou otázkou v nyní projednávané věci je výklad pojmu „pravomocně odsouzen“ z pohledu aplikace ustanovení § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě na případ žalobkyně. Soud předepisuje, že skutkově obdobný případ posuzoval již ve věci vedené pod sp. zn. 3 A 52/2019. V rozsudku ze dne 20. 9. 2020 č.j. 3 A 52/2019-55 dovodil, že: *„Jestliže předpokladem skončení služebního poměru přímo ze zákona (zákon o státní službě) je pravomocné „odsouzení“ státního zaměstnance a nikoli pouze vyřčení jeho „viny“ a jestliže zároveň z jiného zákona (trestního zákoníku) explicitně vyplývá, že upuštěním od potrestání u žalobce k odsouzení nedošlo, znamená to, že v žalobcově případě nedošlo k naplnění kritérií požadovaných zákonem o státní službě, jak žalobce důvodně v žalobě namítá, a nedošlo tak k automatickému (tedy ze zákona) skončení jeho služebního poměru, když aplikaci § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě vylučuje fikce neodsouzení pro upuštění od potrestání. Žalobcův*

služební poměr tak po právu nadále trvá.“ Tento závěr, od kterého nemá soud důvod se odchýlit, lze bez dalšího vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

20. Je nesporné, že žalobkyně byla pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 3. 2020 č.j. 2 T 12/2019-2230 na základě soudem schválené dohody o vině a trestu ve smyslu § 314r odst. 4 trestního řádu uznána vinnou ze spáchání přečinů dotačního podvodu podle § 212 odst. 2, odst. 4 trestního zákoníku a poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 2, odst. 3 trestního zákoníku, přičemž současně bylo podle § 46 odst. 1 trestního zákoníku upuštěno od potrestání žalobkyně.
21. Pravomocným rozsudkem soudu tedy došlo k uznání viny žalobkyně ze spáchání dvou úmyslných trestných činů, nikoli však k uložení trestu. Přestože bylo rozhodnuto o vině žalobkyně, v důsledku upuštění od potrestání nastala fikce podle § 46 odst. 4 trestního zákoníku, podle které se na žalobkyni nadále bude hledět, jako by nebyla odsouzena. Zákonodárce zjevně nepovažoval za žádoucí, aby pachatel, u něhož nebude shledána potřeba výchovného působení a nápravy prostřednictvím uloženého trestu (trestní represe), byl společensky „stigmatizován“ tím, že bude evidován v Rejstříku trestů pro účely evidence informací, které jsou o pachateli poskytovány formou opisu či výpisu z Rejstříku trestů. Fikce tzv. neodsouzení ve smyslu ustanovení § 46 odst. 4 trestního zákoníku nicméně nepředstavuje izolovaný (trestněprávní) institut, který se projevuje jen tím, že o pachateli, u něhož bylo upuštěno od potrestání, se v Rejstříku trestů nevede záznam. Takové pojetí by disproporčně a neodůvodněně postavilo na stejnou úroveň osoby těch pachatelů trestných činů, kteří si musí (teprve) odpýkat uložený trest, s těmi, u kterých náprava formou trestní represe není (vůbec) zapotřebí. Na tomto místě soud nesouhlasí se žalovaným, který odmítá (podpůrnou) argumentaci právní úpravou uvedenou v ustanovení § 25 odst. 3 zákona o státní službě s ohledem na to, že se týká (jen) podmínek podání žádosti o přijetí do služebního poměru. Žalovaný přehlíží jistou nelogičnost své úvahy, neboť pokud by na straně jedné měl služební poměr žalobkyně skončit ex lege z důvodu pravomocného uznání viny za spáchané úmyslné trestné činy, na straně druhé by se žalobkyně mohla o totéž služební místo ucházet, neboť by splnila podmínku bezúhonnosti. Uvedené naopak svědčí o systémovém pojetí právní úpravy, která skončení služebního poměru ze zákona spojuje s pravomocným rozsudkem, kterým byl pachatel odsouzen k výkonu určitého druhu trestu, nikoli s rozsudkem, který pachateli de facto i de iure „odpouští“ jeho trestnou činnost a staví ho do světla osoby trestně bezúhonné, a tudíž osoby, která z hlediska bezúhonnosti splňuje předpoklady pro výkon státní služby.
22. Soudu ve správním soudnictví nepřísluší posuzovat správnost (zákonnost) rozsudku krajského soudu v trestní věci žalobkyně, v obecné rovině však nelze přehlížet, že institut upuštění od potrestání bude mít zpravidla své místo v těch případech, kdy míra společenské škodlivosti jednání pachatele je natolik nízká, že k nápravě osoby pachatele a k ochraně společnosti je dostačující sebereflexe, kterou obviněný projeví při projednávání jeho případu. Právě tento aspekt zřejmě sledoval zákonodárce, který do ustanovení § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě zakotvil vazbu mezi pravomocným odsouzením za blíže specifikovaný trestný čin a skončením služebního poměru státního zaměstnance. Pokud by zákonodárce měl v úmyslu vyloučit z okruhu státních zaměstnanců ve služebním poměru všechny ty, kteří se dopustili trestné činnosti a byli shledáni

odpovědnými za toto trestně relevantní jednání (bez ohledu na to, zda byli potrestáni uložením trestu či nikoli), mohl (a měl) zvolit například formulaci: „*v případě, kdy byl státní zaměstnanec pravomocně uznán vinným pro úmyslný trestný čin (...)*“. Nutno dodat, že zákon o státní službě neobsahuje návodný výklad pojmů a termínů, s nimiž dále pracuje, neboli ani zákonodárce nepovažoval za potřebné vyložit sousloví „pravomocně odsouzen“ významově odlišně od zřejmé jazykové, logické i teleologické významové podstaty tohoto termínu vykládané v kontextu ustanovení § 46 odst. 4 trestního zákoníku. Nepřípadný je tak poukaz žalovaného na úpravu zakotvenou v ustanovení § 74 odst. 1 písm. b) zákona o státní službě, podle kterého *služební poměr skončí v případě, kdy v řízení o trestném činu podle písmene a), kterého se státní zaměstnanec dopustil, za který zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje 5 let, bylo trestní stíhání podmíněně zastaveno nebo bylo rozhodnuto o schválení narovnání a zastavení trestního stíhání, dnem nabytí právní moci rozhodnutí*. Soud neshledává absurdnost v tom, že tzv. odklon od trestního řízení je důvodem pro zánik služebního poměru ze zákona, zatímco u státního zaměstnance, který byl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu, avšak nebyl mu uložen trest (nebyl odsouzen), k zániku služebního poměru nedorazí. Na rozdíl od případu, kdy je uznána vina pachatele a současně upuštěno od jeho potrestání, je podmíněné zastavení trestního stíhání i narovnání evidováno v Rejstříku trestů, především však jde o specifické instituty trestního řízení, které vyžadují, aby se pachatelé k činu doznali [v případě podmíněného zastavení trestního stíhání - § 307 odst. 1 písm. a) trestního řádu], resp. prohlásili, že skutek spáchali [v případě narovnání - § 309 odst. 1 písm. a) trestního řádu]. Zároveň mezi nezbytné podmínky obou alternativních řešení trestní odpovědnosti pachatelů patří náhrada způsobené škody, jakož i vydání bezdůvodného obohacení jako výraz efektivního a rychlého řešení konfliktu mezi pachatelem a poškozeným. Významnou (odlišující) skutečností je také prozatímní charakter rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, neboť obviněný se musí osvědčit ve zkušební době, kterou mu soud stanoví (§ 307 odst. 3 a § 308 trestního řádu), neboli ke dni právní moci rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání je (prozatím) nejisté, zda je pachatel bezúhonný. V případě rozhodnutí o narovnání pak nelze přehlédnout, že obviněný je povinen (nad rámec náhrady škody) složit přiměřenou částku na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti (§ 309 odst. 1 písm. d) trestního řádu], a jedná se tedy o podmínku, kterou lze chápat jako prvek trestní represe sui generis. V této souvislosti je třeba doplnit, že zákon o státní službě pro účely posouzení žádosti o přijetí do služebního poměru vyžaduje, aby uplynula doba 5 let od rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání nebo schválení narovnání. Jak soud již uvedl shora, uchazeč o služební místo, na kterého se ve smyslu ustanovení § 46 odst. 4 trestního zákoníku hledí, jako by nebyl odsouzen, je oproti tomu bezúhonný. Zákonodárce tedy neklade rovnítko mezi tzv. odklony v trestním řízení a pravomocnými rozhodnutími, kterými byli obvinění uznáni vinnými, ale nebyl jim uložen trest.

23. Pro úplnost soud dodává, že žalobkyně v žalobě za žalovaného zcela v souladu s § 83 s.ř.s., označila státního tajemníka v Ministerstvu vnitra, který předmětné vyrozumění o skončení služebního poměru žalobkyně vyhotovil, a kterému tak lze přičítat zásah, proti němuž žaloba směřuje. Argumentace žalovaného o nedostatku jeho pasivní procesní legitimace tudíž není důvodná.

24. Jelikož v případě žalobkyně nenastala právní skutečnost předvídaná v ustanovení § 74 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, postupoval žalovaný nezákonně, pokud žalobkyni vyrozuměním ze dne 14. 4. 2020 č.j. MV-5060-7/SST-2019 oznámil skončení jejího služebního poměru. Soud proto důvodně podané žalobě vyhověl a v souladu § 87 odst. 2 s.ř.s. rozhodl, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. Povinností žalovaného bude obnovit stav, který tu byl před zásahem uvedeným ve výroku I. tohoto rozsudku.
25. Ve třetím výroku rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobkyně advokátem, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013]. Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny 2 paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006) a částkou 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 10.228,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám jejího právního zástupce advokáta JUDr. Luboše Hendrycha (§ 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. listopadu 2020

Mgr. Martin Kríž v. r.
předseda senátu